

Pånyttfödelse

Pånyttfödelse har man hört talas om men aldrig trott vara möjligt. Men det har hänt, undret att pånyttfödelse ur ett mångårigt vakuum har hänt och tänk att det skulle hända mig. Efter att i ett tidigare liv ha ägt många hojar av varierande slag och storlek så tog detta ett abrupt slut för hundra år sedan (eller nästan).

När mina första barn anlände i slutet på sextiotalet och då jag var en mycket ung pappa bestämdes att motorcyklar på grund av risken fick läggas på hyllan för småbarnspappan. På den tiden då varken hjälm eller skydd var något man använde så var det så klart en mycket större risk att åka än vad det är idag. Men många gånger gick jag suktande och såg er eller snarare era pappor som kom susande på någon vacker skapelse.

Barnen växte så småningom upp och under tiden med goda vänners hjälp så lånades det motorcyklar till höger och vänster för att få behålla känslan men någon egen hoj blev det aldrig. När barnen började växa upp i början på 80-talet så var det äntligen dags att börja se sig om efter en hoj, en egen hoj.

Innan denna min dröm hann uppfyllas så sprack det dåvarande äktenskapet. I den ordning som då följde och som ni alla vet som genomgånget en besvärlig separation fanns inga tankar på en ny hoj. Drömmen löstes sakta upp till något som inte längre var en möjlighet att omsätta i verklig händelse.

Det första året efter separationen gick och jag träffade en ny kvinna och precis som i första äktenskapet blev hon gravid och födde oss en son 1982. Nu var jag tillbaka på ruta ett vad det gällde motorcykel. Inte kunde väl jag som en numera betydligt äldre småbarnspappa riskera mitt nyfödda barns far genom att sätta mig på en hoj och fara omkring. Nej jag fick istället återgå till att låna goda vänners hojar för att någon gång komma ut på en kortare tur. Tiden gick och jag tröstade mig med att en dag då skulle väl även denna lilla parvel växa upp och inte vara beroende av pappa och då jävlar...

Sonen växte upp, men 1988 föddes min lilla älskade dotter, som definitivt med min ålders rätt är mitt sista barn. Jag kan väl knappast påstå att jag då eller under många år efter detta ens hade en tanke på att jag en dag innan det var för sent att ens orka lyfta på benet och få gränsla en egen ägandes hoj. Nej jag var övertygad om att mitt hojåkande i fortsättningen och för all framtid skulle inskränkas till en kort tur med en lånad cykel och inte mer. Aldrig någonsin skulle jag väl få en chans att köpa mig en egen... eller?

*Ångra inget du gjort,
ångra bara det du inte gjorde.*

Det var nu dessa kloka ord dök upp. Året är 2006 och det var då jag tänkte att jag aldrig ska bli en bitter gammal gubbjävel som en dag sitter på hemmet och för resten av livet ångrar att jag inte vågade! Jag som alltid har vågat och jag som aldrig har dragit mig undan utan precis tvärtom och visst faen skulle jag våga även denna gång, fattas bara. Man ska ju varje morgon kunna se sig själv i spegeln utan att skämmas för att man var feg.

Så 2006 och i oktober detta år skaffade jag så mitt femte "barn", en oerhört vacker Kawasaki Classic 800, en perfekt hoj för mig gamle man.

Anette, Ronny, Daniel och Hanna, mina barn förlåt mig, ni vet att jag älskar er alla fyra och stunden då ni kom till världen. Men förlossningen och pånyttfödelsen av ert lilla syskon **Kawa** på senhösten 2006 och uppvisad för allmänheten i mars 2007 är nog det största jag någonsin upplevt och aldrig har väl, "*ångra inget du gjort, ångra bara det du inte gjorde*" passat bättre.

Premiärturerna är avklarade och jag kan lugna er yngre ifall ni skulle tvingas göra ett uppehåll i åkandet, att köra mc är ungefär som att lära sig gå. Har man en gång lärt sig så sitter allt kvar, eller nästan i varje fall. Jag tar det ganska lugnt nu i början, men herregud vilken känsla. Jag kan bara beklaga alla i min ålder som ägnar sig åt golf eller tennis eller annat trams och aldrig få uppleva det som vi får. Så den leende mannen på den blå och silverfärgade 800:an ni sett de senaste dagarna, det är jag det.